

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **R. D.,**
státní příslušnost: Ukrajina,
nar.,

zastoupen Mgr. Miroslavem Kučerkou, advokátem,
sídlem Národní 416/37, Praha 1,

proti
žalované:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a
 Eskort,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 5. 2021, č. j. KRPA-112627-19/ČJ-2021-000022-ZSV,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem

správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce v podané žalobě namítá, že k jeho zajištění bylo přistoupeno cíleně, bez zohlednění jeho práv a oprávněných zájmů, jakož i bez zohlednění principu proporcionality. Dle žalobce disponuje policejní orgán celou řadou prostředků, jak zajistit, aby daná osoba vycestovala z České republiky. Žalobce v této souvislosti jednoznačně a několikrát deklaroval, že disponuje nejen finančními prostředky na úhradu svého dobrovolného vycestování z ČR, a že v ČR má zajištěno bydlení. Kromě toho též deklaroval, že je připraven se pravidelně hlásit policejnímu orgánu a poskytnout veškerou součinnost, přičemž je v této věci zastoupen advokátem, proto ani otázka doručování písemností nevzbuzuje žádnou pochybnost.
3. Proto žalobce nesouhlasí s tím, že bylo v jeho případě nezbytné přistoupit k zajištění. Nelze souhlasit s tím, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná. Poukaz na nebezpečí nevycestování žalobce z ČR je nepřipadný, žalobce uváděl, že se veškerým procesním postupům řádně podrobí. Sám správní orgán navíc konstatoval, že žalobce má kde bydlet a že je ochoten docházet ve stanovený čas za správním orgánem. Žalobce má za to, že správní orgán tuto skutečnost zlehčil a použil proti němu. Žalobce též nesouhlasí s poukazováním na jeho drzost a nehoráznost jednání. Nic takového nebylo prokázáno a jedná se pouze o subjektivní dojmy správního orgánu.
4. Naopak má žalobce za to, že v kontextu všech skutečností bylo bezpečně prokázáno, že jeho zajištění je zcela nadbytečným nepřiměřeným úkonem. Žalobce vždy plně spolupracoval se všemi příslušnými orgány, včetně toho, že pravdivě uvedl veškeré relevantní skutečnosti nezbytné pro rozhodnutí. Disponuje jak finančními prostředky, tak i zázemím a právním zastoupením, měly být využity ostatní instituty méně zasahující do jeho práv. Těmto závěrům odpovídá i soudní praxe, např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. března 2012, sp. zn. 3 As 30/2011, rozhodnutí ze dne 18. října 2012, sp. zn. 7 As 107/2012, rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 6. ledna 2006, sp. zn. 7 Ca 209/2005. Policejní orgán svůj postup odůvodnil pouze svým subjektivním názorem a ničím nepodloženým tvrzením. Při důsledném zohlednění a aplikaci principu proporcionality by policejní orgán k rozhodnutí o zajištění žalobce nemohl dojít.
5. Žalovaná uvedla, že při svém rozhodování shledala naplnění kumulativních podmínek § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přistoupila proto k zajištění žalobce. Neodchýlila se ze svého diskrečního potenciálu a svůj výrok odůvodnila. Jasně poukázala na konkrétní okolnosti případu a definovala skutkové jednání, které nasvědčovalo závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by nebylo dostatečné pro naplnění cíle, kterým je správní vyhoštění, a současně, že žalobce naplnil výše uvedenou skutkovou podstatu. K námitce, že byť žalobce uvedl, že disponuje finančními prostředky, má zajištěno ubytování a je zastoupen advokátem, nebylo v jeho případě užito mírnějších opatření, žalovaná poukázala na to, že bylo zjištěno, že žalobci byl v minulosti vydán trestní příkaz, kdy byl odsouzen ke 2 letům vyhoštění, a bylo mu uloženo správní vyhoštění, přičemž obě tato řízení byla vedena na jméno P. S., nar., státní příslušnost Ukrajina. Žalobce byl zařazen do evidence nežádoucích osob. Žalobce byl v roce 2015 zajištěn a následně bylo realizováno jeho správní vyhoštění. Žalobce si musel nesporně být vědom uloženého správního vyhoštění, jakož i toho, že má zakázán pobyt na území EU na dobu 3 let. Žalobce však vycestoval na území domovského státu, kde si změnil jméno a příjmení na současné a nechal si na toto jméno vystavit i nový cestovní doklad a rovněž

požádal o česká a polská víza. Žalobce 5. 5. 2021 požádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty, která mu také byla vydána na jeho změněnou totožnost v době, kdy byl ještě veden v evidenci nežádoucích osob. Žalobce jednoznačně vědomě a úmyslně využil změny svého jména a příjmení, aby mohl přicestovat na území EU, a svým jednáním uvedl v omyl státní orgány ČR a Polské republiky. Žalovaná jasně definovala, z jakého důvodu nebylo přistoupeno na mírnější opatření. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho účelové chování dospěla žalovaná k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že bude výkon správního vyhoštění mařen.

6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť neshledal nezbytným jednání nařídít a ani účastníci řízení jeho konání nenavrhli.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
9. Dne 5. 5. 2021 se žalobce dostavil na OAM z důvodu řešení svého pobytu. Provedenou kontrolou bylo zjištěno, že jeho oprávnění k pobytu bylo ukončeno ke dni 29. 11. 2020 ukončením platnosti zaměstnanecké karty. Žalobce měl u sebe pas a byl ztotožněn jako R. D., nar., st. přísl. Ukrajina.
10. Následně bylo zjištěno, že se žalobce se dříve jmenoval P. S. Dne 8. 12. 2015 bylo rozhodnutím č. j. KRPA-486797-19/ČJ-2015-000022 uloženo osobě P. S., nar., st. přísl. Ukrajina správní vyhoštění se zákazem pobytu na území EU v délce 3 roky. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto. Následně byl dotýčný zajištěn za účelem správního vyhoštění. Dále spis obsahuje trestní příkaz sp. zn. 121 T 92/2015 ze dne 8. 12. 2015 na jméno P. S., přičemž dotýčný byl shledán vinen za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku, kdy se při kontrole prokazoval padělaným občanským průkazem občana Rumunska na jméno I. Ch. Dotýčnému byl uložen trest vyhoštění v délce 2 let. Dále je součástí spisu usnesení o zastavení správního řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, ze dne 11. 3. 2021.
11. Při podání vysvětlení žalobce sdělil, že se jmenuje R. D., narodil se dne na Ukrajině. Dříve užíval jméno P. S. Jméno si změnil, když na Ukrajině začala válka, víc nemůže říct. Do ČR přijel 31. 1. 2021. Již zde v minulosti opakovaně byl. Naposledy přicestoval na cestovní doklad Ukrajiny a české překlenovací vízum. Přijel za prací a prodloužit si povolení k pobytu. Je si vědom toho, že mu dříve bylo uloženo správní vyhoštění, je si rovněž vědom, že toto rozhodnutí bylo potvrzeno, ale právní zástupce, který mu měl rozhodnutí zaslat, mu jej nezaslal. Je si vědom rovněž vydaného trestního příkazu a vedení v evidenci nežádoucích osob. Ohledně svých dalších víz žalobce sděloval, že byl u známých v Polsku, kde pracoval, a dále, že jel navštívit známé do ČR. V ČR pracoval, aby si zajistil finanční prostředky, nyní žije z úspor. Nemá žádného zaměstnavatele. Je ženatý a má jednu dceru. Manželka je v ČR, dcera žije na Ukrajině. Na Ukrajině má celou rodinu. Matka zde má trvalý pobyt, ale není na ní nijak závislý. V ČR vlastní dva osobní automobily. Může se

zdržovat na adrese, kde v současné době bydlí, tj. v bytě v Praze 2. Může též docházet na policejní oddělení. Je schopen uhradit hotovost do přibližně 100 000,-Kč. Vystupuje dobrovolně. V ČR byl dříve odsouzen. Není mu známa žádná překážka vycestování, ale vycestovat nechce. Na Ukrajině mu nic nehrozí.

12. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
13. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*[Z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“*
14. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „*[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání“.*
15. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí.“*
16. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „*[z]a skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“*
17. Stěžejní námitku žalobce směřuje proti tomu, že v jeho případě bylo přistoupeno k omezení osobní svobody, ačkoli podle něj měla žalovaná možnost uložit mu některé ze zvláštních opatření předpokládaných § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
18. K tomu soud úvodem konstatuje, že uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění

(srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38 ze dne 28. 2. 2017).

19. Žalovaná dne 6. 5. 2021 vydala napadené rozhodnutí. Současně bylo téhož zahájeno správní řízení o správním vyhoštění žalobce. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná předně shrnula pobytovou historii žalobce.
20. Konkrétně zejména bylo zjištěno, že žalobce v minulosti byl na území ČR trestně stíhán a odsouzen, a to za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 trestního zákoníku, kdy se prokazoval falešným dokladem, za což mu byl uložen trest vyhoštění v délce dvou let (trestní příkaz sp. zn. 121 T 92/2015 ze dne 8. 12. 2015 na jméno P. S.). Žalobce při pohovoru potvrdil, že si je této skutečnosti vědom. Rovněž si je vědom, že mu bylo v roce 2015 uloženo správní vyhoštění a byl zajištěn. Žalobce si změnil jméno a příjmení, přičemž si následně vyřizoval víza do ČR a Polské republiky. Konkrétně se jednalo o tři polská víza v období červenec 2016 – květen 2018 a dvě česká víza v období červen 2018 – květen 2019. To okomentoval mj. tím, že jel na návštěvu známých a „něco málo pracoval“. Byl rovněž veden v evidenci nežádoucích osob.
21. V ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností od 29. 11. 2018 do 28. 11. 2020, která mu byla vydána na jeho změněnou totožnost v době, kdy byl veden v evidenci nežádoucích osob. Dne 2. 11. 2020 požádal o prodloužení karty, ale usnesením ze dne 11. 3. 2021 bylo řízení o této žádosti zastaveno.
22. Soud podotýká, že žalovaná v odůvodnění rozhodnutí nezmiňuje, jak se vypořádala s tvrzením, že žalobce měl na území ČR přicestovat dne 31. 1. 2021 na základě překlenovacího víza, jak uváděl při podání vysvětlení, (a tedy musel v mezidobí vycestovat), avšak tato skutečnost nemůže nic změnit na výše uvedených skutečnostech svědčících jednoznačně nedůvěryhodnosti žalobce. Žalobce byl sice zajištěn tehdy, kdy se dostavil ke správnímu orgánu za účelem řešení pobytu (5. 5. 2021), avšak v kontextu výše uvedených skutečností nelze danou skutečnost považovat za polehčující okolnost, ba právě naopak.
23. Jakkoli žalobce akcentuje, že správnímu orgánu sdělil, že disponuje dostatečnými finančními prostředky na vycestování, v ČR je ubytován v bytě a je připraven se dostavovat na policejní oddělení, jakož i fakt, že je zastoupen právním zástupcem, nelze tyto skutečnosti oddělit od celého příběhu žalobce v jeho celku. V průběhu správního řízení byly zjištěny závažné skutečnosti svědčící jednoznačně tomu, že by v budoucnu mohl být výkon správního vyhoštění ze strany žalobce mařen.
24. Žalobce svým jednáním bezesporu naplnil příslušnou skutkovou podstatu pro zajištění, neboť zde jednoznačně je obava, že by mohl v budoucnu mařit výkon správního vyhoštění. Tomu nasvědčuje celá jeho dřívější pobytová historie. Žalobce se vlastní vinou uvedl do stavu, kdy správním orgánům nezbývá než na něj nahlížet jako na značně nedůvěryhodného, neboť mj. již podruhé vystupoval pod změněnou identitou, kdy se konkrétně nyní snažil cestou změněné identity zajistit pobyt na území ČR. Žalobce uváděl, že si jméno změnil poté, co na Ukrajině začala válka, avšak žádné další souvislosti k tomu neuvedl, navíc ještě v roce 2016 mu bylo vydáno rozhodnutí na původní jméno. Žalobce nepochybně postupoval vědomě a úmyslně a žalovaná tak zcela adekvátně jeho dřívějšímu jednání přistoupila k jeho zajištění.

25. Žalovaná se na straně 5 až 6 napadeného rozhodnutí důsledně vypořádala se všemi možnostmi, které přicházely v případě žalobce v úvahu, a podrobně odůvodnila, z jakého důvodu nepřistoupila k jednotlivým zvláštním opatřením, ale byla naopak nucena přistoupit k jeho zajištění. Své argumenty dále podpořila tím, že poukázala především na pobytovou historii žalobce a jeho značnou nevěrohodnost, co se týká použití mírnějších opatření.
26. K jednotlivým zvláštním opatřením soud uvádí, že jde-li o možnost dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, žalovaná uvedla, že žalobce v ČR nemá aktuálně žádný oprávněný pobyt a opakovaně úmyslně porušuje právní předpisy. Žalovaná též konstatovala, že žalobce na území ČR nemá vyjma dvou osobních automobilů žádný majetek. Na území ČR má matku a manželku, ty se mohou dle správního orgánu o vozidla postarat. Je zde důvodné nebezpečí, že se bude žalobce správnímu orgánu vyhýbat, neboť ví o tom, že na území ČR pobývá neoprávněně a porušuje právní předpisy. Přestože si byl vědom uloženého správního vyhoštění, jak potvrdil, požádal minimálně jednou o vízum za účelem pobytu v ČR. Rovněž si pod novou identitou žádal o víza do Polské republiky. Soud se vzhledem k uvedenému plně ztotožňuje se závěrem žalované, že u žalobce není předpoklad, že by správnímu orgánu oznámil adresu pobytu, by se na ní mohl spolehlivě zdržovat za účelem kontroly, neboť je naopak pravděpodobné, že by se žalobce správnímu orgánu vyhýbal.
27. Žalovaná vyloučila rovněž aplikaci možnosti dle písm. b), tedy složení peněžních prostředků, finanční záruku. K tomu žalovaná uvedla, že deklarovaná výše prostředků, které by mohl žalobce za tímto účelem složit, není dostatečná vzhledem k jeho jednání, s čímž soud rovněž souhlasí. Žalobce uváděl, že je schopen složit částku do výše 100 000,- Kč, což vzhledem k jeho výše uvedenému jednání za dostačující považovat nelze.
28. Žalovaná dále vyloučila aplikaci zvláštního opatření podle písm. c), kdy uvedla, že toto opatření, tedy povinnost cizince se hlásit na policii ve stanovené době, není rovněž možné použít vzhledem k tomu, že žalobce k tomu neskýtá dostatečnou záruku, což je podloženo tím, že žalobce nectí právní předpisy ČR.
29. K možnosti dle písm. d) žalovaná uvedla, že k tomuto též nelze přistoupit, neboť žalobce sice uvedl adresu svého pobytu, ale na této měl být hlášen pouze do 20. 11. 2020, tedy od té doby již žádné místo pobytu v ČR hlášeno nemá. K tomu soud pouze upravuje, že na dané adrese se měl žalobce nacházet do 29. 11. 2020, což však na závěrech žalované nic nemění.
30. Lze shrnout, že jednotlivá zvláštní opatření nemohla být použita, neboť by nebyla účelná. Soud sdílí závěr žalované, že s ohledem na uvedené skutečnosti nebyly dány záruky, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo efektivní, naopak existovalo velmi vysoká pravděpodobnost, že by žalobce zvláštní opatření nesplnil. Dosud žalobce přijímal veškerá opatření, aby obešel pobytové omezení mu uložené. Soud neshledává žádnou okolnost, proč by náhle měl žalobce konat jinak. Žalované proto nezbylo než přistoupit k zajištění žalobce. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje soud za dostatečné.
31. Sám žalobce vytvořil o své osobě nedůvěryhodný obraz jednak svou výpovědí, kdy dostatečně nevysvětlil okolnosti ohledně změny své identity, jednak však zejména svým předchozím jednáním jako celkem. Žalovaná měla jednoznačně důvod pochybovat o tom, že by žalobce, který již porušoval právní předpisy ČR, je porušil znovu.

32. Pokud by pobytová historie žalobce byla odlišná a nebyl by důvod pochybovat o jeho důvěryhodnosti, pak jestliže by měl zajištěno bydlení či by disponoval dostačujícími finančními prostředky, by bylo možné uvažovat o uložení některého z mírnějších opatření. Tak tomu však není. Důvěryhodnost žalobce nezvyšuje ani fakt, že měl správnímu orgánu sdělit, že je zastoupen právním zástupcem, což mělo zaručit, že bude možné jej napříště kontaktovat. To mj. vyvrátil sám žalobce, když při podání vysvětlení uvedl, že mu jeho právní zástupce měl poslat jedno z rozhodnutí, avšak to mu stále nebylo doručeno. V daném případě žalovaná správně přistoupila k jeho zajištění, které je jediným přiměřeným řešením.
33. Nepřiměřené řešení nepředstavuje zajištění žalobce, ani pokud jde o jeho rodinné a soukromé poměry. S tím se žalovaná vypořádala na straně 6 a 7 rozhodnutí. Na území ČR sice dle vyjádření žalobce žije jeho matka a pobývá jeho manželka, avšak lze souhlasit s žalovanou, že toliko vztah k osobě žijící na území ČR bez dalšího nepředstavuje zásah do rodinného života žalobce. Naopak na území Ukrajiny se nachází dcera žalobce.
34. Soud tak neshledal žádné pochybení žalované a neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, zajištění žalobce je zcela proporcionální jeho snaze respektovat český právní řád a rozhodnutí zde vydaná, žalobu jako nedůvodnou tak zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. 5. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce